

Afzien is de beste training die er is (Col D'Uglas juni 1983)

De negende Ronde van Tim Krabbé

Ergens tijdens deze Ronde zat ik op het terras van het hotel, in afwachting van wat komen zou. Het zou weer een zware dag worden, zo had Gerrit gisteravond bij het diner voorspeld. Dit deed hij elke avond om iedereen met een "gerust" gevoel naar bed te sturen.

Gedachteloos bladerde ik door een oude Telegraaf die door iemand was achter gelaten en mijn oog viel op de horoscopen. Nu ben ik zelf van 17 januari dus las ik de dagtekening voor de Steenbokken: "Vandaag wordt het een dag met zware hindernissen die angstgevoelens bij u op zullen roepen. " Daar kon ik het mee doen, nog niet eens begonnen en nu al bang.

In 1986 kocht ik "De Renner" wat toen alweer de 7de druk was. De aanbeveling van Nico Scheepmaker dat dit het beste sportboek in de Nederlandse taal was deed mij tot aanschaf besluiten. Toen nog nooit van Tim Krabbé gehoord laat staan dat ik fietste. Nu 25 jaar later zit ik zelf in de Ronde samen met vriend Perry, die ik een paar maanden geleden in een overmoedige bui uitdaagde om deze tocht zelf te gaan doen. In januari een fiets gekocht en toen maar proberen om in ieder geval die 1500 voorbereidingskilometers te maken. Dat lukte net aan als ik de woon-werk kilometers meetelde die ik soms per fiets aflegde. De ronde van Noord-Holland was de ultieme test om te zien of ik 7 uur op een fiets kon zitten en ook dat werd volbracht. Maar dat bleek in de realiteit van deze week toch minimaal geweest te zijn. De eerste beklimming op de zondag achter het hotel langs bracht mij terug in de harde werkelijkheid. Een berg ligt niet en het teveel aan kilo's en te weinig aan kilometers deed zich gelden. Zo zou het de rest van de week blijven. Fietsen is in principe een asociale sport omdat je op jezelf bent aangewezen en het allemaal alleen moet doen.

Maar het mooie van deze week was dat het ook een sociaal gebeuren is. Niet in de laatste plaats door de gesprekken rond het ontbijt of de gezelligheid bij het diner maar ook onderweg. Ik denk daarbij aan de nodige aanmoedigingen van een ieder die mij er in ieder geval toebrachten om door te blijven gaan. Daarnaast de morele steun van Gerrit, Pascal en natuurlijk Cor die mij de laatste 8 kilometer van de Mont Aigoual op smoeste.

De horoscoop was deze keer betrouwbaar en afgezien heb ik maar ik had het niet willen missen. Op de laatste ochtend stond ik koffers, tassen frames en wielen in de auto te laden toen een oude franse boer mij vroeg: "Qu'est-ce que vous avez fait ?" Ik zei dat ik een hele week gefietst had. Met een pijnlijke grimas greep hij aan zijn zitvlak en lachte daarna zijn tandeloze mond bloot. En dat, fietsvrienden, vatte de week wel zo'n beetje samen.

Bart Dekker